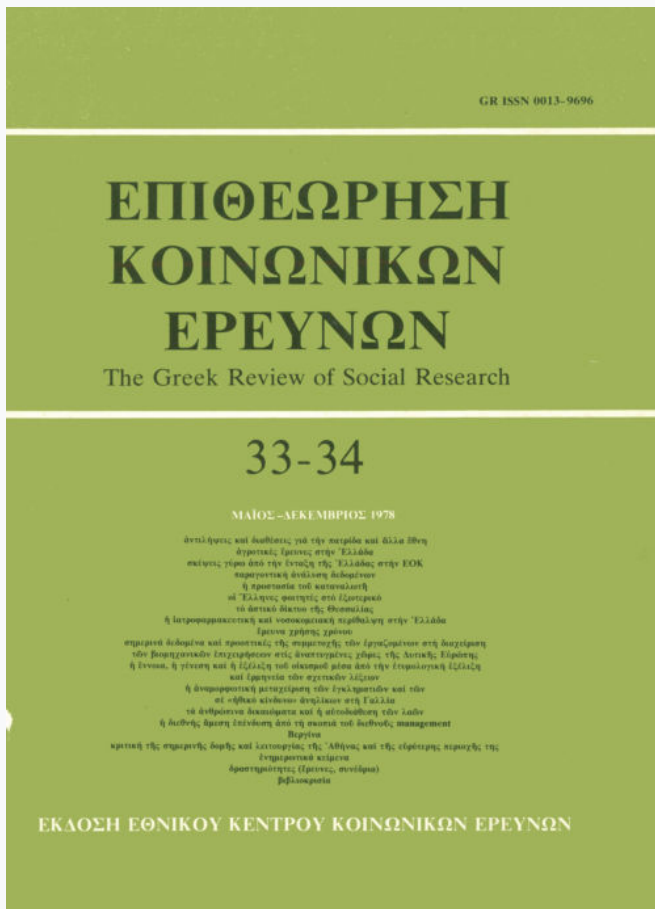

The Greek Review of Social Research

Vol 33 (1978)

33-34

Κριτική της σημερινής δομής και λειτουργίας της Αθήνας και της ευρύτερης περιοχής της

(ΤΕΕ) Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος, (ΕΚΚΕ) Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών, Νίκος Πολυδωρίδης, Αλέξης Χατζηδάκης

doi: [10.12681/grsr.325](https://doi.org/10.12681/grsr.325)

Copyright © 1978, (ΤΕΕ) Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος, (ΕΚΚΕ) Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών, Νίκος Πολυδωρίδης, Αλέξης Χατζηδάκης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος (ΤΕΕ), Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ), Πολυδωρίδης Ν., & Χατζηδάκης Α. (1978). Κριτική της σημερινής δομής και λειτουργίας της Αθήνας και της ευρύτερης περιοχής της. *The Greek Review of Social Research*, 33, 479–487. <https://doi.org/10.12681/grsr.325>

κριτική τῆς σημερινῆς δομῆς καί λειτουργίας τῆς Ἀθήνας καί τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῆς

Σύνοψη ἔκθεσης τῆς κοινῆς ὀμάδας ἐργασίας τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν: Μάριος Καυχῆς, Φώτης Καραμήτσος, Παῦλος Λουκάκης, Αὐγή Μαρκοπούλου, Γιώργος Τσουγιόπουλος

Εἰδικοί συνεργάτες: Νίκος Πολυδωρίδης, Ἀλέξης Χατζηδάκης

Τόν Αὐγουστο 1978 ὁ Ὑφυπουργός Δημοσίων Ἔργων ζήτησε μεταξύ ἄλλων ἀπό τό ΤΕΕ καί τό ΕΚΚΕ νά ἐκφράσουν ἀπόψεις καί κρίσεις πάνω στίς ὑφιστάμενες μελέτες ρυθμιστικοῦ σχεδίου Ἀθηνῶν καθώς καί πάνω στό σημερινό σύστημα λειτουργίας τῆς πόλης.

Προκειμένου νά γίνει μιὰ πύο δλοκληρωμένη ἀντιμετώπιση τοῦ θέματος—ἰδιαίτερα ἐν ὄψει τοῦ ἐλάχιστου χρονικοῦ διαστήματος πού διατέθηκε ἀπό τό Ὑπουργεῖο γιά τήν ἐκπόνηση αὐτοῦ τοῦ ἔργου—τό ΤΕΕ καί τό ΕΚΚΕ προχώρησαν στή σύσταση μιᾶς κοινῆς ὀμάδας ἐργασίας γιά τή σύνταξη μιᾶς κοινῆς ἔκθεσης.

Ἡ ἔκθεση βασίζεται:

(α) στίς μελέτες:

— Ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων, *Ρυθμιστικό Σχέδιο Ἀθηνῶν 1975* (ΡΣΑ 75)

— Ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων, *Πολιτική τῆς Ρυθμίσεως τῶν Χωροταξικῶν Μεγεθῶν Ἀττικῆς, Πρόταση 1977* (Πολιτική '77).

— Γραφεῖο Δοξιάδη, *Χωροταξικό Σχέδιο καί Πρόγραμμα τῆς Περιοχῆς Προτενοῦσης*. Ἡ ἔκθεση ἀναφέρεται μόνο περιθωριακά στή μελέτη αὐτή, γιατί τόσο τό ΤΕΕ ὅσο καί τό ΕΚΚΕ ἔχουν διατυπώσει τίς παρατηρήσεις τους πάνω σ' αὐτήν, ὅταν τοὺς τό ζήτησε τό Ὑπουργεῖο Συντονισμοῦ τό 1976. Οἱ παρατηρήσεις αὐτές ἐπισυνάπτονται στήν ἔκθεση ὡς παράρτημα.

(β) Σέ μιὰ σειρά ἐιδικότερων μελετῶν γιά τήν Ἀθήνα καί γενικότερα γιά θέματα προγραμματισμοῦ καί σχεδιασμοῦ, πού ἔχουν ἐκπονηθεῖ ἀπό ὀμάδες ἐργασίας τοῦ ΤΕΕ καί ἄλλους καί πού ἀναφέρονται στή βιβλιογραφία τῆς ἔκθεσης.

Ἡ ἔκθεση ἀποτελεῖται ἀπό πέντε κεφάλαια:

Στό *πρῶτο κεφάλαιο* (Εἰσαγωγή) γίνεται μιὰ σύντομη ἀναδρομή στήν ἱστορική αἰτία τοῦ φαινομένου πού ἀποτελεῖ τό βασικό πρόβλημα τῆς μητροπολιτικῆς περιοχῆς τῆς Ἀθήνας καί πού εἶναι ὁ *ὑπερσυγκεντροτισμός*.

Στό *δευτερο κεφάλαιο* παρατίθενται βασικά χαρακτηριστικά μεγέθη καί προβλήματα κατά τομέα.

Στό *τρίτο κεφάλαιο* γίνεται ἡ ἀλληλοσυσχέτιση τῶν προβλημάτων καί ἐντοπίζονται ἐκεῖνα πού εἶναι προϊόν συσσωρευμένων αἰτίων.

Στό *τέταρτο κεφάλαιο* ἀσκεῖται κριτική (α) σέ ἐπιλεγμένα σημεῖα τῶν μελετῶν/προτάσεων ρυθμιστικοῦ σχεδίου πού ἀναφέρθηκαν πρίν, (β) στά μέτρα ἐπέμβασης καί κυρίως στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο λαμβάνονται ἢ ἀποφασίζονται αὐτά τά μέτρα.

Στό *πέμπτο κεφάλαιο* διατυπώνονται ὀρισμένες ἀρχές καί προτάσεις σχεδιασμοῦ καί παρεμβάσεων γιά τήν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων τῆς Ἀθήνας.

Ἡ ἔκθεση ὑποβλήθηκε στόν Ὑφυπουργό Δημοσίων Ἔργων τόν Ὀκτώβριο 1978 καί παρουσι-

ἀσθηκε μαζί με τίς προτάσεις ἄλλων φορέων καὶ ἰδιωτῶν μελετητῶν σέ εἰδική συγκεντρωση πού ὀργάνωσε τό Ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων στίς 16 Νοεμβρίου 1978.

Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἡ περίληψη πού παρουσιάσθηκε στή συγκεντρωση αὐτή καὶ ἀναφέρεται σέ βασικά σημεῖα τῶν κεφαλαίων τῆς ἔκθεσης ἐκτός ἀπό τό κεφάλαιο τῶν χαρακτηριστικῶν μεγεθῶν· αὐτά θεωροῦνται δεδομένα καί οἱ ἐνδιαφερόμενοι παραπέμπονται στό πλήρες κείμενο τῆς ἔκθεσης.*

1. ἁλληλοσυσχετίσεις προβλημάτων

1.1 Τό βασικό σχῆμα τῆς δομῆς τῆς πόλης εἶναι γνωστό (βλ. χάρτη).

Στό κέντρο συγκεντρώνονται ὅλες οἱ σημαντικές διοικητικές λειτουργίες —κρατικές καί ἰδιωτικές— τό ἐμπόριο, τά ἀρχαία κλπ.

Τό κέντρο μαζί με τή Λεωφόρο Συγγρού καί τὰ Τουρκοβούνια σχηματίζουν ἕναν ἄξονα μέσα στό λεκανοπέδιο, ἀπ' τίς δύο μεριές τοῦ ὁποῖου ἔχουν ἀναπτυχθεῖ δύο σαφῶς διακεκριμένες μεταξύ τους ζώνες.

Στά ἀνατολικά αὐτοῦ τοῦ κεντρικοῦ ἄξονα βρίσκονται συνοικίες (ὄχι πιά προάστια) μέσαιων καί ὑψηλῶν εἰσοδημάτων, τά περισσότερα ἰδιωτικά σχολεῖα, οἱ νέες πανεπιστημιακές ἐγκαταστάσεις, τά πιό πολλά νοσοκομεία καί ἰδιωτικές κλινικές, ὀρισμένες δημόσιες ὑπηρεσίες καί ὀργανισμοί, γραφεῖα ξένων ἐπιχειρήσεων. Στήν περιοχὴ αὐτὴ διακρίνεται κανεῖς μεγαλύτερες περιοχές πράσινου, συγκριτικά χαμηλοῦς συντελεστῆς δόμησης, δρόμους σύγχρονους καί καλοδιατηρημένους.

Στά δυτικά τοῦ κεντρικοῦ ἄξονα βρίσκεται ἡ ἀγορὰ χονδρεμπορίου, οἱ βιομηχανικές περιοχές πού ἔχουν πλέον ἀναπτυχθεῖ κατά μήκος τῆς ἔθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Λαμίας. Μέσα ἀπὸ τίς περιοχές αὐτές περνοῦν καί οἱ βασικές ἔθνικές ὁδικές καί σιδηροδρομικές γραμμές μεταφορῶν. Δυτικότερα, πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν πύλα τῶν βιομηχανικῶν καί ὑπερστικῶν μεταφορικῶν λειτουργιῶν ἔχει ἀναπτυχθεῖ ἡ ἄλυσίδα τῶν ἐργατικῶν συνοικιῶν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μέχρι τὰ Ἄνω Λιόσια, ἀνάμεσα πρὸς Αἰγάλεο καί τοὺς πρόποδες τῆς Πάρνηθας. Σέ αὐτές τίς περιοχές κατοικίας, διακρίνεται κανεῖς λιγότερα ποσοστά σέ χώρους πράσινου, κοινωνικῶν ἐξυπηρετήσεων καί ὑπερτοπικῶν ἢ περιφερειακῶν λειτουργιῶν· αὐτές οἱ περιοχές ἀποτελοῦν τὸν ὑποδοχέα τοῦ νεοεισερχόμενου γιὰ ἀναζήτηση ἐργασίας πληθυσμοῦ καί συγχρόνως τό πεδίο κάθε λογῆς αὐθαίρετης δόμησης καί κερδοσκοπικῆς ἐνταξῆς γῆς στὸν ἀστικό χῶρο.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικό ὅτι λείπουν οὐσι-

αστικές ὁδικές συνδέσεις μεταξὺ δυτικῆς καί ἀνατολικῆς περιοχῆς.

1.2 Τὰ προβλήματα πού ἔχουν δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὴν ὑπερσυγκεντρωση τῶν τομέων παραγωγῆς τόσο στό Λεκανοπέδιο ὅσο καί στὸν εὐρύτερο οἰκονομικὸ-λειτουργικὸ χῶρο τῆς πρωτεύουσας ἔχουν στή διάρκεια τοῦ χρόνου προκαλέσει μιά σειρά ἄλλων πολυσύνθετων προβλημάτων ἐξίσου σημαντικῶν, ἀν ὄχι καί σημαντικότερων ἀπὸ τὰ ἀρχικά. Τὰ προβλήματα αὐτά ἀποτελοῦν προϊόν ὄχι μόνον ἐπιμέρους ποσοτικῶν καί ποιοτικῶν μεγεθῶν κάθε τομέα, ἀλλὰ συνθέτουν ἕνα γενικότερο φάσμα οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν, λειτουργικῶν καί χωροθετικῶν ἀπαιτήσεων πού, ποσοστικά καί ποιοτικά, ἔχουν φτάσει σήμερα σέ ὀριακὴ κατάσταση καί εἶναι δύσκολο, πολλές φορές μάλιστα ἀδύνατο, νά ικανοποιηθῶν. Τὰ προβλήματα αὐτά σχετίζονται μέ: τὴν ἀστική γῆ, τὴν κατοικία, τὴν ἐργασία, τὴν κοινωνικὴ ὑποδομὴ, τὴν τεχνικὴ ὑποδομὴ, τὴν πνευματικὴ καί σωματικὴ ἀνάπτυξη, τὸ φυσικὸ περιβάλλον, τὴ δημογραφικὴ διάρθρωση, τὴν κοινωνικὴ διαστρωμάτωση, τὴ διοικητικὴ ὀργάνωση καί γενικότερα τὴν ὀργάνωση τοῦ χώρου, τίς ἀστικές καί λοιπές μεταφορές, τὸν χαρακτηριστὴρα τελικὰ τῆς προσφερόμενης ποιότητας ζωῆς.

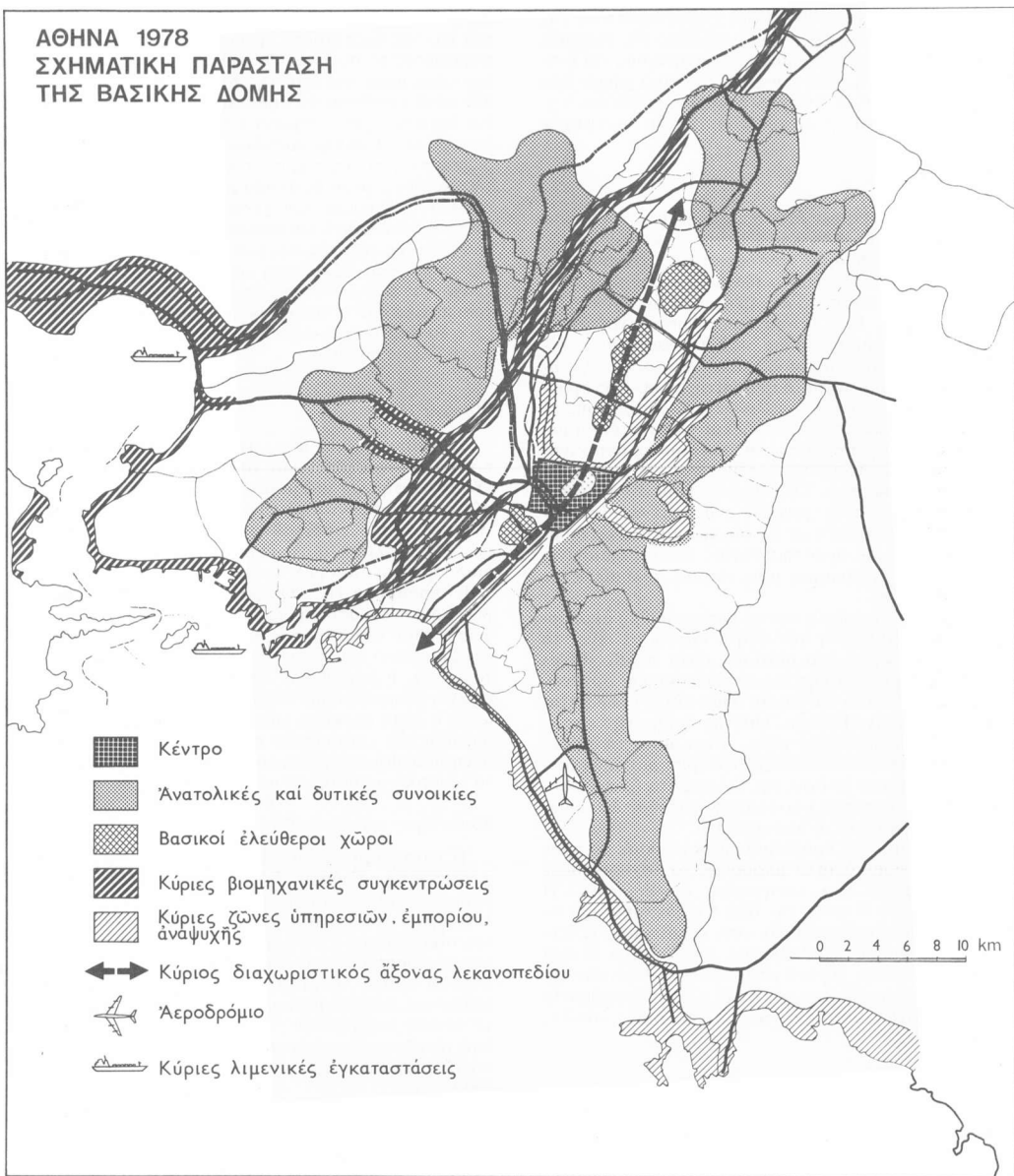
1.3 Στὴ συνέχεια γίνεται ἀναφορὰ σέ πέντε ἀπ' αὐτά:

Ἀστική γῆ

Ὁ ἐμπορευματοποιημένος τρόπος ἐνταξῆς τῆς γῆς στὸν ἀστικό χῶρο, τό καθεστῶς συνταγματικῆς προστασίας τῆς, ἡ ὑπέρμετρη κατάκτηση τῆς, ἡ ἀδυναμία ἀπόκτησης καί διασφάλισης δημόσιας γῆς, ἡ συνεχιζόμενη τάση νά ἀποτελεῖ ἡ γῆ βασικὸ μέσο οἰκονομικῆς καί ἀποταμιευτικῆς διασφάλισης καί ἐπένδυσης, τέλος ἡ συνεχῆς αὐξησης τῆς ἀξίας τῆς, ἔχουν ὀδηγήσει σέ μιά κατάσταση πού ἔχει δυσχεράνει καί δυσχεραίνει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο παράγοντα τίς προσπάθειες ρυθμιστικῆς ἐπέμβασης στὸν ἀστικό χῶρο, ἰδιαίτερα τῆς πρωτεύουσας. Ἡ ἰδιωτικὴ γῆ καλύπτει τό μέγιστο τμήμα τῆς ἀστικῆς γῆς. Ἡ κατάκτηση τῆς στὰ τόσο μικρὰ μέγεθος εἶναι ἀποτέλεσμα γενικότερων οἰκονομικῶν δομῶν καί κοινωνικῶν ἀναγκῶν (ὅπως οἱ μικρές ἀποταμιεύσεις, τὰ χαμηλὰ εἰσοδήματα, ἡ ἀνάγκη σέ στέγη κ.ἄ.) καί ἀποτελεῖ σήμερα βασικὸ τμήμα ἐνός φαύλου κύκλου παραγωγῆς τοῦ χώρου (ὅπως ἡ κερδοσκοπικὴ-ἐμπορευματικὴ διάθεση, μικρές οἰκοδομικῆς ἐπιχειρήσεις, τρόποι καί ὕλικα κατασκευῆς, μορφή καί λειτουργία κτιρίων κ.ἄ.). Ἐπισημαίνονται ἰδιαίτερα δύο διαπιστώσεις: (α) ἡ ἐσωτερικὴ ὀργάνωση καί εἰκόνα τῶν ἀπαράδεκτα μικρῶν οἰκοδομικῶν τετραγώνων, (β) τὸ μεγάλο μήκος δρόμων μὴ ἱεραρχημένων, πού ἐντοπιῶνται μπόρουν νά ικανοποιηθῶν ἐλάχιστες ὀργανικές σχέσεις στίς γειτονικές καί στίς εὐρύτερες μεταφορικές λειτουργίες. Διαπι-

* Ἀντίτυπα τῆς ἔκθεσης βρίσκονται στίς βιβλιοθήκες τοῦ ΕΚΚΕ καί τοῦ ΤΕΕ.

ΑΘΗΝΑ 1978
ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΚΗΣ ΔΟΜΗΣ

στώνεται πὸς τὰ γενικά αὐτὰ χαρακτηριστικά τῆς ἀστικῆς γῆς ὑπάρχουν τόσο σέ ὅλες τίς περιοχές κατοικίας, κάθε εἰσοδηματικῆς κατηγορίας καί ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέση τους στὸν ἀστικό χῶρο, ὅσο καί σέ περιοχές ἄλλων οἰκονομικῶν χρήσεων, π.χ. στὸ κέντρο, στὶς περιοχές βιομηχανίας, ἀναψυχῆς κλπ.

Κατοικία

Μέχρι σήμερα δὲν ἔχει διερευνηθεῖ πὸς ἡ κατοικία, ὁ χῶρος δηλαδή πού ζεῖ σημαντικό χρόνο τῆς ἡμέρας ὁ πληθυσμός, συνδέεται μέ ἐκείνους πού συμπληρώνουν τὸν κύκλο τῶν ὑπόλοιπων βιοτικῶν, οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν, πνευματικῶν καί ἄλλων ἀναγκῶν του. Μιά τέτοια διερεύνηση εἶναι ἀναγκαία, ἀπὸ τὴ μία μεριά γιὰ νὰ διαπιστωθεῖ ἂν παρέχονται, καί τότε γιὰ ποιούς, οἱ ἀναγκαῖες ἐξυπηρετήσεις καί ἐκπληρώνεται ὁ ἀπαραίτητος κύκλος προϋποθέσεων *στοιχειωδῶν συνθηκῶν ἀνθρώπινης ζωῆς*, τί λείπει, τί χρειάζεται καί πού, καί ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά γιὰ νὰ ἐντοπιστοῦν οἱ συγκεκριμένες μετακινήσεις καί ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν παραπάνω. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ διερευνηθοῦν σὲ ἐπίπεδο γενικῶν στατιστικῶν μέσων ὄρων, ἀλλὰ σὲ σχέση μέ τίς συγκεκριμένες λειτουργίες χρήσης καί δραστηριότητας πού περιλαμβάνει ὁ ζωντανός οργανισμός μιᾶς τέτοιας πολυσύνθετης μεγαλοπόλης.

Ἡ μὴν λειτουργία πού σὲ κάποιο βαθμὸ ἀκολουθεῖ τὴν αὐξανόμενη πυκνότητα κατοικίας εἶναι τὸ λιανικὸ ἐμπόριο—καί αὐτὸ δὲν εἶναι τυχαῖο. Εἶναι συνέπεια μιᾶς λογικῆς τῆς λειτουργίας καί ὀργάνωσης καί τοῦ ἴδιου τοῦ τομέα, ὅπως αὐτὸς ἐκφράζεται ἰδιαίτερα στὴν Ἑλλάδα, καί τῆς δομῆς τῆς κατοικίας καί τῆς πόλης ἐν γένει. Ἐτσι, αὐτὸ τὸ φαινόμενο δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει κριτήριο γενικότερων ἐκτιμήσεων ἐν ὄψει τῆς ἐλλειμματικῆς προσφοράς ἄλλων βασικῶν κοινωνικῶν λειτουργιῶν, ὅπως ἡ παιδεία, ἡ υγεία, ἡ ἀναψυχὴ κ.ά.

Σὲ σχέση μέ τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας ὡς πρὸς τὸν πολεοδομικὸ ἴσθμὸ μπορούμε νὰ ἰσχυριστοῦμε ὅτι ὑπάρχουν δύο κατηγορίες *υποβάθμισης*. Ἡ πρώτη ἀφορᾷ σ' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν κατοικία καί τὸ περιβάλλον τῆς, ἔσω καί ἂν αὐτὸ κυμαίνεται. Ἡ δεύτερη κατηγορία ὑποβάθμισης, πού φυσικὰ ἐπιδρᾷ καί στὴν πρώτη, ἀφορᾷ στὴν ἔλλειψη βασικῶν τοπικῶν ἐξυπηρετήσεων καί στὴν πλήρη δυσαρμονία τῶν περιοχῶν κατοικίας μέ τίς ὑπόλοιπες ἀστικές λειτουργίες.

Διοικητικὴ ὀργάνωση

Ἡ συγκέντρωση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ὁ ὑπερσυγκεντρωτισμὸς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως μέ ἀποκλειστικὸς ὀριστικὰ ἀρμοδιότητες στὸ πεδίο τῶν ἐπιτελικῶν ὑπασχων, τὸ προγραμματισμοῦ, τοῦ σχε-

διασμοῦ τῶν ἀποφάσεων καί μέτρων, συνήθως μάλιστα καί τῆς ὑλοποίησης ἔργων, ἔχει ἐντάξει καί ἐνσωματώσει τὸ σύνολο τῶν προβλημάτων τῆς προτείνουσας μέσα στὰ ἴδια τῆς τὰ πλαίσια, ἀγνοώντας πὸς αὐτὰ κινούνται σὲ σημαντικότερο βαθμὸ καί σὲ ἕνα δεύτερο ἐξ ἴσου σημαντικό ἐπίπεδο, δηλαδή στὸ ἐπίπεδο τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως. Δὲν παραγνωρίζειται τὸ γεγονός πὸς σχετικά μέ τὸν ἐθνικὸ ρόλο τῆς Ἀθήνας, μερικὲς ἀποφάσεις γι' αὐτὴν, ἐπιτελικοῦ καί προγραμματικοῦ χαρακτῆρα, ἀνάγονται στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἐθνικοῦ καί περιφερειακοῦ χῶρου. Εἶναι ὅμως ἐπίσης γεγονός πὸς μιὰ σειρά ἀποφάσεων γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ διάρθρωση καί ἀνάπτυξη τῆς πόλης ἀνάγονται σ' ἕνα δεύτερο ἐπίπεδο ἐπιτελικῶν, προγραμματικῶν καί ἐκτελεστικῶν ἀποφάσεων. Αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο ἀπαιτεῖ μιὰ πολιτικὴ καί διοικητικὴ ὀργάνωση ἄλλης βαθμίδας.

Ἀστικές μεταφορές

Ἡ δύσμορφη καί ἀντιλειτουργικὴ ἀνάπτυξη τῆς πόλης ἀντανακλάται καί στὶς ἀστικές μεταφορές. Ὑπάρχει σήμερα μιὰ μεγάλη ἐμπλοκὴ τῶν μεταφορῶν πού σχετίζεται μέ τὴν ἴδια τὴν πόλη καί ἐκείνων πού ἀφοροῦν στὶς ἐθνικῆς-ὑπεραστικές μεταφορές. Ἡ ἐμπλοκὴ αὐτὴ διαπιστώνεται τόσο στους διαδρόμους μεταφορῶν ὅσο καί στους κόμβους.

Τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας καί τῶν μεταφορῶν προκύπτει ἀπὸ τὴ διάταξη τῶν λειτουργιῶν στὸ χῶρο. Αὐτὸ σημαίνει πὸς ἡ λύση τοῦ προβλήματος δὲν βρίσκεται στὰ πλαίσια τοῦ ἴδιου τοῦ προβλήματος—π.χ. ἡ δημιουργία ἀπλῶς νέων ἀρτηριῶν δὲν ἐπιλύει τὸ πρόβλημα, τὸ μεταθέτει μόνο χρονικά—, ἀλλὰ ἡ λύση προκύπτει ἀπὸ τὴν προγραμματισμένη διάταξη τῶν λειτουργιῶν στὸ χῶρο καί τὴ μελετημένη διανομὴ τῶν ρόλων ἀνάμεσα στὰ δημόσια καί τὰ ἰδιωτικά μεταφορικά μέσα.

Χαρακτῆρας τοῦ ἀστικοῦ περιβάλλοντος

Ἡ διατάραξη τῆς οἰκολογικῆς ἰσορροπίας καί ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀστικοῦ ἴσθμου συνιστοῦν ἕνα πρόβλημα πού συνδέεται ἄμεσα μέ τὸ χαρακτῆρα καί τὴ λειτουργία τοῦ ἀστικοῦ περιβάλλοντος. Ὁ ἀπέραντος οἰκοδομικὸς ὄγκος, πού λέγεται Ἀθήνα, ἡ ἔλλειψη πρασίνου καί ἐλευθέρων χῶρων, ἡ καταστροφὴ δασῶν, ἡ ρύπανση καί καταστροφὴ τῶν ἄκτων καί τὸ θαλάσσιου πλούτου, ἡ ἀσέβεια πρὸς τὸ φυσικὸ περιβάλλον γενικότερα, ἔχουν στερήσει ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς μητροπολιτικῆς περιοχῆς βασικὲς πηγὲς ἀνανέωσης τῶν φυσικῶν συνθηκῶν τοῦ περιβάλλοντος.

Τὸ πρόβλημα ὅμως δὲν ἔχει μόνον τὴ διάσταση αὐτὴ. Συνδέεται ἄμεσα καί μέ τὴ λειτουργία τοῦ ἀστικοῦ χῶρου. Σημαντικὴ ἐξ ἴσου εἶναι ἡ καταστροφὴ καί οἱ ἐλλείψεις τοῦ δομημένου χῶρου, τοῦ

ἄμεσου καί καθημερινού χώρου πού ζοῦν οἱ ἄνθρωποι.

Αὐτή ἡ δόμηση τής πόλης ἔχει οδηγήσει στό νά θυσιαστοῦν στό ὄνομα τής «ἐκμετάλλευσης» καί τής «ἄξιοποίησης» στοιχεῖα τής *παράδοσης καί τής ἱστορίας* τής πόλης—καί κατ' ἐπέκταση τής χώρας. Χάνεται ἡ μνήμη τής πόλης. Ἡ Ἀθήνα εἶναι μιά πόλη χωρίς χαρακτήρα. Ἀπό τό νεοεισερχόμενο πληθυσμό ὅσοι δέν παραμένουν μέ τήν ψυχή τους στόν τόπο καταγωγῆς τους, γίνονται τό πολύ-πολύ «πρωτευουσιάνοι» χωρίς βιώματα, γνώσεις καί πίστη γιά τήν ἱστορία τής πόλης στήν ὁποία ἤλθαν γιά νά ζήσουν. Ἡ εὐθύνη βέβαια δέν εἶναι δική τους. Στό σημεῖο αὐτό ἡ εὐθύνη ἀνήκει πρῶτα καί κυρίως στήν Πολιτεία.

2. κριτική μελετῶν καί μέτρων ἐπέμβασης

2.1 Ἐνῶ τό ΡΣΑ '75 ἀποτελεῖ κατ' ἀρχήν μιά πλήρη πρόταση ρυθμιστικοῦ σχεδίου, ἡ Πρόταση '77 ἀποτελεῖ προγραμματικά τό σχέδιο μιάς πολιτικῆς ρυθμίσεως τῶν χωροταξικῶν μεγεθῶν Ἀττικῆς (ὅπως θηλώνει ὁ τίτλος τῆς). Ἡ διαφορά στή μορφή εἶναι σημαντική. Γιατί ἀνεξάρτητα ἀπό τήν προφανή συγγένεια τῶν δύο προτάσεων σέ σχέση μέ τό περιεχόμενο γενικά καί μέ τά χρησιμοποιούμενα στοιχεῖα εἰδικότερα, ἡ Πρόταση '77 γίνεται μέ ἐπίγνωση τοῦ ὅτι ἡ σύνταξη ρυθμιστικῶν σχεδίων, γιά νά ἔχει λογική, ἐπιστημονική καί πρακτική ἐγκυρότητα, δέν μπορεῖ νά προηγηθεῖ τῆς σύνταξης τοῦ Χωροταξικοῦ Σχεδίου ἔθνικοῦ ἐπιπέδου. Γι' αὐτό ἡ Πολιτική '77 μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς ἕνα ἐνδιάμεσο ἐργαλεῖο μεταξύ τῆς παρουσίας ἀνυπαρξίας Ρυθμιστικοῦ Σχεδίου καί τῆς μελλοντικῆς δημιουργίας τῆς προϋπόθεσης γιά τή σύνταξη ἑνός ὀριστικοῦ καί νομιμοποιημένου Ρυθμιστικοῦ Σχεδίου—δηλαδή τῆς διατύπωσης καί ἐγκρίσεως τοῦ Χωροταξικοῦ Σχεδίου γιά τήν Ἑλλάδα.

2.2 Ἀνεξάρτητα ἀπό τήν καταλληλότητα τῆς Πρότασης '77 γιά τήν πραγματοποίηση τῆς ἴδιας τῆς τῆς πρόθεσης, ἡ πρόθεση καθ' ἑαυτήν εἶναι ὀρθή καί ἀποτελεῖ ἐν ὄψει τῆς κατάστασης τοῦ σχεδιασμοῦ στή χώρα τόν πῶν πρόσφορο τρόπο προσέγγισης τοῦ προβλήματος. Πράγματι, ἡ ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων μιάς μητροπολιτικῆς περιοχῆς, ὅπως πρέπει νά θεωρηθεῖ ἡ Ἀθήνα, καί ἰδιαίτερα μέ τήν ἰδιάζουσα ὄψη τῶν προβλημάτων πού παρουσιάζει ἡ Ἀθήνα, μπορεῖ νά γίνει ἀπό τήν ἄποψη τῆς σχεδιαστικῆς μεθοδολογίας σέ τέσσερα ἐπίπεδα: (1) στό *ἔθνικο χωροταξικό ἐπίπεδο*, ὅπου διατυπώνονται στή γενική τους μορφή οἱ ἀναπτυξιακοὶ στόχοι γιά τήν περιοχή καί καθορίζεται ὁ λειτουργικὸς ρόλος καί ἡ οἰκονομική, κοινωνική καί διοικητική σημασία τῆς στό πλαίσιο τῆς χώρας, (2) στό ἐπίπεδο ἑνός *μακροπρόθεσμου γενικοῦ στρατηγικοῦ προγράμματος* ἀνάπτυξης τῆς μητροπολιτικῆς περιοχῆς, ὅπου συγκε-

κριμενοποιοῦνται καί ἐξειδικεύονται οἱ στόχοι τοῦ χωροταξικοῦ σχεδίου γιά τήν περιοχή καί τίθενται συγχρόνως προτεραιότητες ὑλοποίησής τους βάσει ἑνός προγράμματος χρηματοδότησης καί ἐπενδύσεων. (3) στό ἐπίπεδο τοῦ *ρυθμιακοῦ σχεδίου* πού βασικό του περιεχόμενο εἶναι ἡ βραχυ- ἔως μεσοπρόθεσμη πρόβλεψη τῶν ἀναγκῶν καί ἡ ἀνάλογη κατανομή τῶν χρήσεων γῆς καί τό ὅποιο λειτουργεῖ ὡς πλαίσιο γιά τήν ὑλοποίηση τῶν στόχων τοῦ γενικοῦ προγράμματος ἀνάπτυξης καί (4) στό ἐπίπεδο τῶν *πολεοδομικῶν (ρυμοτομικῶν) σχεδίων* πού πραγματοποιοῦν τίς προβλέψεις τοῦ ρυθμιστικοῦ σχεδίου καί ἀποτελοῦν τή νομική βάση τοῦ σχεδιασμοῦ στό τοπικό ἐπίπεδο.

Τό ΡΣΑ '75 δέν ἔχει τή μορφή ἑνός κλασσικοῦ ρυθμιστικοῦ σχεδίου, ἀλλά ἀποτελεῖ—σύμφωνα μέ τήν ὀρολογία τοῦ σχεδιαστικοῦ συστήματος πού σκιαγραφεῖται πιό πάνω—μᾶλλον ἕνα μίγμα μακροχρόνιο ἀναπτυξιακοῦ προγράμματος καί ρυθμιστικοῦ σχεδίου. Ἡ ἀμαλγαματική μορφή τοῦ ΡΣΑ '75 ἀποκαλύπτεται ἰδιαίτερα στίς παραδοχές τοῦ χρονικοῦ ὀρίσιμου (ἔτος 2000) καί τῆς πληθυσμιακῆς στάθμης γιά τό ἔτος 2000 (4,2 ἑκ. κατ.).

2.3 Ἡ προβληματική τῆς *ἀνάπλασης* δέν ἀναπτύσσεται στό ΡΣΑ '75, παρουσιάζεται ἀπλῶς ὡς στόχος, καί προτινεται ἡ ἀνάθεση συνταξικῆς σχετικῶν μελετῶν μετά τήν ἐγκριση τοῦ ΡΣΑ σέ περιοχές πού ἔχουν καθοριθεῖ στό σχέδιο. Στήν Πολιτική '77 γίνεται κάπως πιό συγκεκριμένο λόγος γιά τήν ἀνάπλαση καί μάλιστα γιά τούς στόχους τῆς ἀνάπλασης, τήν ἔκταση πού μπορεῖ νά πάρει καί τόν τρόπο (τοῦς τρόπους) ὑλοποίησής τῆς. Εἶναι σαφές ὅτι καί οἱ δύο ὑφιστάμενες προτάσεις θεωροῦν τήν ἀνάπλαση ὡς ἕναν οὐσιαστικό τρόπο ἀντιμετώπισης τοῦ προβλήματος τῆς Πρωτεύουσας—καί μέ αὐτή τή θεώρηση δέν μπορεῖ κανεῖς παρά νά συμφωνήσει.

Προχωρώντας σέ μιά πρώτη ἐξειδίκευση τοῦ θέματος θά μπορούσε κανεῖς νά σημειώσει ὅτι στήν περίπτωση τῆς Ἀθήνας ἡ ἀνάπλαση πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς τρόπος ἀντιμετώπισης *ἀναπτυξιακῶν προβλημάτων*, ὅπου τό βάρος πέφτει στήν ποιοτική ἄποψη τῆς ἀνάπτυξης. Ἐτσι, τὰ κριτήρια τῆς ἀνάπλασης δέν προσανατολίζονται ἀπλῶς στή βελτίωση τῆς ποιότητος τῶν οικοδομῶν—ὅπως στήν περίπτωση τῆς κλασσικῆς ἐξυγιάνσης—, ἀλλά εἶναι κυρίως κοινωνικά καί διαρθρωτικά κριτήρια.

2.4 Ἡ σχεδιασμένη ἀνάπτυξη—πού ἡ ἀναγκασιότητα τῆς δέν ἀμφισβητεῖται ἀπό κανέναν—εἶναι δυνατή καί πραγματοποιήσιμη ὅταν οἱ *περιοχές σχεδιασμοῦ* εἶναι σαφῶς καθορισμένες καί μάλιστα ἔτσι, ὥστε νά μήν ὑπολείπεται ἔκταση γῆς ὁποιοῦδήποτε μεγέθους πού νά μήν ἐντάσσεται σ' αὐτή μιάς περιοχῆς σχεδιασμοῦ καί συνεπῶς νά μήν ἐντάσσεται σέ ἕνα σχέδιο. Αὐτά τὰ σχέδια εἶναι τὰ *ρυθμιακά σχέδια*. Ἡ ὑπαρξη περιοχῶν «ἐκτός σχεδίου» εἶναι ἀναχρονιστική καί παράλογη.

Οἱ περιοχές σχεδιασμοῦ συμπίπτουν κατ' ἀρχὴν μὲ τὰ ὄρια τῶν περιοχῶν τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων. Μποροῦν καὶ ὀφείλουν ὁμως νὰ εἶναι κατὰ περίπτωση οἱ περιοχές μῆς ὁμάδας γειτονικῶν δήμων ἢ καὶ κοινοτήτων, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάπτυξη ἀπαιτεῖ συνεκτικό σχεδιασμό. Μποροῦν τέλος νὰ εἶναι μητροπολιτικές περιοχές—ὅπως ὁπωσδήποτε στὴν περίπτωση τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἐνδεχομένως στὴν περίπτωσι ἄλλων ἄστικῶν κέντρων ἀνάλογα μὲ τὸ βαθμὸ ἀνάπτυξης ποῦ παρουσιάζουν καὶ τὴν ἰδιομορφία τῆς γενικῆς δομῆς τους.

Ὁ σχεδιασμός διαφοροποιεῖται ἀνάλογα μὲ τὴν κλίμακα τοῦ ἐκάστοτε Σχεδίου καὶ ἔτσι δημιουργεῖται μὴ ἀντικειμενικὴ ἱεραρχία στοῦ σύστημα τοῦ σχεδιασμοῦ σὲ συνάρτησι μὲ τὸ περιεχόμενο:

Κλίμαξ	Περιεχόμενο
1. Σχέδιο ἔθνικοῦ ἐπιπέδου	- στόχοι - γενικὲς ἀπόψεις προβλημάτων - πλαίστιο τομαεακοῦ καὶ περιφερειακοῦ προγραμματισμοῦ
2. Περιφερειακὸ Σχέδιο	- πραγματοποίηση στόχων τοῦ ἔθνικοῦ Σχεδίου στὴν περιφέρεια - πλαίστιο κοινοτικὸν σχεδιασμοῦ
3. Κοινοτικὸ Σχέδιο	- πραγματικὴ ἐπιτέυξι τῶν στόχων - λήψη συγκεκριμένων μέτρων - ἐκτέλεση συγκεκριμένων ἔργων

Εἶναι φανερό πὸς οἱ διάφορες κλίμακες τοῦ Σχεδίου ἀπαιτοῦν τὴν ἀκριβῆ ἀντιστοιχία τους στὴν διοικητικὴ διάρθρωσι τοῦ κράτους, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν περιοχὴ ἰσχύος τοῦ Σχεδίου. Αὐτὴ ἡ διοικητικὴ διάρθρωσι, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ, προϋποθέτει μεγάλο βαθμὸ ἀνεξαρτησίας στὴ λήψη ἀποφάσεων στὰ διάφορα ἐπίπεδα, ποῦ ὠστόσο εἶναι συνάρτησι κατὰ κύριο λόγο τῆς οικονομικῆς ὀντότητας τῶν διαφόρων διοικητικῶν ἐπιπέδων.

Ὡς ὄργανο πολιτικῆς πρακτικῆς τὸ Σχέδιο ἀπαιτεῖ νὰ εἶναι ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν φορέων τῆς δημόσιας ζωῆς. Γιὰ τὴν διατύπωσι τῶν στόχων τοῦ Σχεδίου εἶναι συνεπὸς ἀπαραίτητὴ ἡ συμμετοχὴ ὄλων αὐτῶν τῶν φορέων μέσω μῆς διαδικασίας ἀμφίδρομης ροῆς τῶν ἀπαιτήσεων, ἀπόψεων, ἐπιθυμιῶν, τῆς πληροφορήσεως κ.λπ. Τρεῖς βασικὲς ἀπαιτήσεις τῆς συμμετοχῆς εἶναι ὅτι αὐτὴ πρέπει (α) νὰ ἔχει οὐσιαστικὴ μορφή, (β) νὰ εἶναι θεσμικὰ ἐγγυημένη καὶ (γ) νὰ εἶναι μὲ τέτοιο τρόπο ὀργανωμένη, ὥστε νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ.

2.5 Οἱ παραπάνω σύντομες παρατηρήσεις πάνω στὴ θεωρία καὶ πρακτικὴ τοῦ σχεδιασμοῦ ἴσως δὲν θὰ ἦταν ἀναγκαῖες, ἂν δὲν διατυπωνόταν στοῦ ΡΣΑ '75 μὴ γενικὴ ἀντίληψι σχετικά μὲ τὴν χρῆσι καὶ σκοπιμότητα τῶν ρυθμιστικῶν σχεδίων ἐν γένει καὶ, κυρίως, ἂν ἡ πραγματικότητα τοῦ σχεδιασμοῦ στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶχε τὴ μορφή ποῦ ἔχει.

Μία παρατήρησι πάνω στοῦ δευτέρου σημείου: Τὸ

ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀκόμα χωροταξικὸ Σχέδιο ἔθνικοῦ ἐπιπέδου γιὰ τὴν Ἑλλάδα ποῦ νὰ ἀναποκρίνεται στὶς ἀπαιτήσεις ποῦ σκιαγραφοῦνται πλοῦ πάνω, εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς πραγματικότητας τοῦ σχεδιασμοῦ στὴ χώρα καὶ ὀδηγεῖ στοῦ ἐξ ἴσου χαρακτηριστικοῦ φαινομένου τοῦ νὰ γίνονται καὶ νὰ υλοποιεῖται ἀσυντόνιστοι μεταξὺ τους καὶ πολλές φορές ἀλληλοσυγκρουόμενοι τομαεακοῦ σχεδιασμοῦ τοπικοῦ ἢ περιφερειακοῦ ἐπιπέδου. Συγκεκριμένα, γιὰ τὴν μητροπολιτικὴν περιοχὴ τῆς Ἀθήνας μποροῦν νὰ ἀναφερθοῦν ἐνδεικτικὰ οἱ ἀσυντόνιστοι τομαεακοῦ σχεδιασμοῦ τοῦ ΟΑΠ, τῆς ΕΕΥ, τοῦ ΟΤΕ καὶ τοῦ ΟΑΠ, καθὸς καὶ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας μὲ παράδειγμα τῆς πανεπιστημιακῆς ἐγκαταστάσεως.

Χαρακτηριστικὸ φαινόμενο, ποῦ προκύπτει ἀπὸ τὴν ἄλλειψι συνεκτικοῦ σχεδιασμοῦ, εἶναι ἐπίσης τὸ ὅτι λαμβάνονται ἀποφάσεις γιὰ τὴν κατασκευὴ ἔργων—ἰδιαίτερα ἔργων πολυδάπανων καὶ κατ' ἀρχὴν σημαντικῶν—χωρὶς νὰ ἔχουν ἐξετασθεῖ οἱ ἐπιπτώσεις τους στὴν ἄμεση καὶ εὐρύτερη περιοχὴ τῆς χωροθέτησεως τους καὶ χωρὶς νὰ ἔχει κριθεῖ ἡ ἀναγκαιότητα τους σύμφωνα μὲ μὴ λειτουργικὴν ἱεραρχίσι τῶν κεντρικῶν λειτουργιῶν τῆς μητροπολιτικῆς περιοχῆς. Ἐτσι, αὐξάνεται τὸ οικονομικὸ καὶ κοινωνικὸ κόστος τῶν ἔργων καὶ συγχρόνως ὑποβαθμίζεται ἡ καὶ μηδενίζεται ἡ σημασία τους. Ἄλλὰ καὶ οἱ δύο παραπάνω ὄροι γιὰ τὴν συνετὴ λήψη ἀποφάσεων: ἡ διερεύνησι τῶν ἐπιπτώσεων καὶ ἡ ἱεραρχίσι τῆς προσφορᾶς κεντρικῶν λειτουργιῶν προϋποθέτουν τὴν ὑπαρξὴ Σχεδίου, στοῦ ὁποῖο προβλέπονται οἱ ἀνάγκες καὶ κατανέμονται κλιμακωτὰ οἱ κεντρικὲς λειτουργίες. Ἐφ' ὅσον τὸ Σχέδιο δὲν ὑπάρχει, ὅλες οἱ ἀποφάσεις γιὰ τὴν ἐκτέλεσι ἔργων καὶ τὰ ἴδια τὰ ἔργα (καὶ πάλι ἐνδεικτικὰ ἀναφέρονται ἐδῶ ἔργα ὅπως: ἡ ἀναμόρφωσι τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ, τὸ Πνευματικὸ Κέντρο, τὸ Palais des Sports, τουριστικὲς ἐγκαταστάσεις) θὰ φέρουν ἐντονα τὸ χαρακτῆρα τοῦ αἰθαίρετου.

3. ἀρχές—προτάσεις

3.1 Ὡπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀνάλυσι ποῦ διεξάγεται στὴ μελέτη, πιστεύουμε πὸς κανένα ἀπὸ τὰ βασικὰ προβλήματα τῆς Ἀθήνας δὲν θὰ ἐπιλυθεῖ ριζικά, ἂν δὲν ἀπαλειφθεῖ τὸ οὐσιαστικὸ αἶτιο τῆς δημιουργίας τους, δηλαδὴ ὁ οικονομικός, διοικητικός καὶ πολιτιστικός συγκεντρωτισμός ποῦ ἔχει καταστήσει τὴν πρωτεύουσα ὄχι μόνο τὸν τόπο στοῦ ὁποῖο συγκεντρώνεται τὸ 1/3 τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ τὸ μοναδικὸ πραγματικὸ κέντρο τῆς χώρας, δημιουργώντας ἔτσι πολυπλοκὰ λειτουργικὰ προβλήματα καὶ μὴ κατ' ἐξοχὴν παρασιτικὴν οικονομία.

Κάθε πρότασι γιὰ γενικότερο σχεδιασμό ἢ καὶ ὀποιαδήποτε παρέμβασι πρέπει νὰ βασίζεται στὶς ἑξῆς ἀρχές:

- (1) 'Απαλλαγή της πόλης από τις σημερινές πιέσεις με δυναμική και αναδιαρθρωτική αποκέντρωση.
- (2) 'Επέμβαση στον αστικό ιστό με τρόπους που δεν προκαλούν νέες συγκεντρώσεις, αλλά βελτιώνουν την ποιότητα ζωής και οργανώνουν τη δομή της πόλης.

Οι προτάσεις που διατυπώνονται στην έκθεση αναφέρονται σε δύο στόχους: (1) στους τρόπους αντιμετώπισης των αιτιών της υπερσυγκέντρωσης στην 'Αθήνα, και (2) στους τρόπους αντιμετώπισης των προβλημάτων που έχει δημιουργήσει η υπερσυγκέντρωση έως σήμερα.

3.2 Τό θέμα της υπερσυγκέντρωσης και της παρασιτικής μορφής της οικονομίας της 'Αθήνας, απαιτεί συνολική θεώρηση του προβλήματος «σχέσεις Πρωτεύουσας και λοιπής Χώρας» και *άμεση και ούσιαστική κρατική παρέμβαση*:

- (1) Σοβαρές επενδυτικές πρωτοβουλίες του κράτους σε βιομηχανίες αιχμής και προωθημένης τεχνολογίας, όπου ο ιδιωτικός τομέας είτε αδρανή είτε δεν είναι σε θέση να συγκεντρώσει τα αναγκαία κεφάλαια και να αναλάβει τους επιχειρηματικούς κινδύνους. Κρίνεται απαραίτητη η συντονισμένη προσπάθεια του Κράτους ώστε να είναι σε θέση να μελετά τις δυνατότητες της ελληνικής οικονομίας σε βάθος και να προβαίνει στην ίδρυση άμιγρών κρατικών ή μικτών βιομηχανιών.
- (2) Μετάθεση ύφισταμένων βιομηχανιών—που δεν είναι άμεσα συναρτημένες με την 'Αθήνα—στην περιφέρεια με μέτρα άμεσης κρατικής παρέμβασης. 'Αντίθετα με ενέργειες που είχαν αρχίσει πρό διετίας, για *μετεγκατάσταση* βιομηχανιών από την περιοχή της 'Αθήνας, προτείνονται σήμερα *κίνητρα* για την ανάπτυξη του βιομηχανικού τομέα στην περιφέρεια της 'Αθήνας.
- (3) Μετάθεση συνολικών λειτουργιών με πρωτοβουλία του Κράτους σε επιθυμητούς πόλους αστικής ανάπτυξης. Παιδεία και Περιθαλψη προσφέρονται ιδιαίτερα για την πραγματοποίηση αυτού του στόχου.
- (4) 'Αποκέντρωση και «επιτελικών» λειτουργιών, που δεν είναι απαραίτητο να βρίσκονται στην πρωτεύουσα για λόγους ενότητας ή ταχύτητας των διοικητικών διαδικασιών.
- (5) Κρατική τόνωση και ενίσχυση όλων των μορφών τοπικής πολιτιστικής δραστηριότητας και συντήρησης όλων των στοιχείων τοπικής πολιτιστικής παράδοσης με επίκεντρο τα περιφερειακά αστικά κέντρα.
- (6) 'Αποκέντρωση στον τομέα των Μεταφορών. 'Η υπαρξής πάντως ενός υπερλιμανιού και υπεραεροδρομίου στην περιοχή της πρωτεύουσας δημιουργεί πρόσθετα προβλήματα κυκλοφορίας και φορτίσεως των δικτύων τα οποία απαιτούν την από κοινού αντιμετώπιση τους.

3.3 'Η άποσυμφόρηση της 'Αθήνας πρέπει όμως να συνδυασθεί με μία σφαιρική πολιτική περιφερειακής ανάπτυξης, ή οποία πέρα από τις ενέργειες για αποκέντρωση θα στοχεύει και στην ανάπτυξη των δυνατοτήτων που υφίστανται στις περιφέρειες. Αυτό οδηγεί στο αποτέλεσμα παράλληλα με τη μείωση των εσωτερικών πιέσεων της περιοχής της πρωτεύουσας να ανακοπεί και η τάση συγκενρωτικού στην πρωτεύουσα, που αποβαίνει εις βάρος της περιφέρειας. 'Ετσι, θα δημιουργηθεί στον ελληνικό χώρο ένα πλέγμα επιτελικών και άλλων συνολικών λειτουργιών που θα αντικαταστήσει τη σημερινή υπερσυγκέντρωση στην πρωτεύουσα και θα δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μία καλύτερη ποιότητα ζωής.

3.4 Στο μοντέλο ανάπτυξης της 'Αθήνας που διαγράφουμε, η οικονομική βάση της πόλης παραμένει ο *τριτογενής τομέας*, πιθανόν χωρίς ούσιαστικές ποσοτικές μεταβολές, αλλά με σαφείς ποιοτικές ανακατατάξεις. 'Η αποκενρωμένη Διοίκηση π.χ. διαμοιρασμένη σε Περιφερειακά Τμήματα της Κεντρικής Διοικήσεως, σε Δευτεροβάθμια Αυτοδιοίκηση των επιμέρους δήμων, θα καλύπτει κατά μεγάλο ποσοστό τις ανάγκες της μητροπολιτικής περιοχής. 'Η αναδιοργάνωση και η εξυγίανση της πόλης, και μάλιστα των χώρων καθημερινής ζωής, δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί χωρίς μετάθεση των κέντρων αποφάσεως σε χαμηλότερα επίπεδα, δηλαδή την Αυτοδιοίκηση πρώτου και δεύτερου βαθμού. 'Η αποκέντρωση της κεντρικής και της παράλληλης Διοικήσεως θα παρασύρει άλλωστε και ένα τμήμα ιδιωτικών επιχειρήσεων. 'Αντίστοιχη αναδιάρθρωση αναμένεται στο *δευτερογενή τομέα* και κυρίως στη μεταποίηση. Μία μητρόπολη όπως η 'Αθήνα, είναι φυσικό να συγκεντρώνει βιομηχανίες που εγκαθίστανται στον τόπο κατανάλωσης του τελικού προϊόντος (market oriented). 'Η μετάθεση όμως των κέντρων λήψεως αποφάσεων των διοικητικών υπηρεσιών και τα μέτρα της κρατικής παρέμβασης θα πρέπει να απομακρύνουν όλες τις άλλες βιομηχανίες. 'Αλλωστε η όρθα επιλεγμένη επενδυτική πρωτοβουλία του κράτους σε άλλα σημεία του εθνικού χώρου θα προσανατολίσει ανάλογα και την ιδιωτική επένδυση. Παράλληλα, η βιοτεχνία, συσπειρούμενη σε βιώσιμες παραγωγικές μονάδες, θα προσφέρει άπασχόληση μέσα στον αστικό χώρο σε μικρές διάσπαρτες ζώνες.

3.5 'Όσον αφορά στο δεύτερο στόχο των προτάσεων, πιστεύουμε ότι τα μέτρα και τα έργα που πρέπει να έχουν προτεραιότητα στην 'Αθήνα αφορούν στην κοινωνική υποδομή. Πέρα από τις απόλυτα απαραίτητες επενδύσεις για αποχέτευση και αντιπλημμυρικά έργα, θεωρούμε πως οι προσπάθειες θα πρέπει να συγκεντρωθούν στη βελτίωση της ποιότητας ζωής και μάλιστα εκείνων των συνοικιών που έχουν τις μεγαλύτερες ανάγκες. 'Επιλέγουμε τρεις βασί-

κούς τομεῖς ἐπέμβασης αὐτῆς τῆς κατηγορίας, πού ἔχουν εὐρύτερες ἐπιπτώσεις

- σὴν κατοικία καὶ τὸν κοινωνικό ἐξοπλισμό,
- σὴν ἀναυχή,
- στὶς συγκοινωνίες.

Τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας τόσο στὰ ἐπίπεδα τῆς ποσότητας, τῆς ποιότητας καὶ τῆς τιμῆς αὐτῆς καθεαυτῆν τῆς στέγης ὅσο καὶ στὸ ἐπίπεδο τοῦ εὐρύτερου τῆς περιβάλλοντος (πυκνότητα καὶ εἶδος δόμησης, κοινόχρηστοι χώροι, κοινωνικός ἐξοπλισμός), μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθεῖ μὲ ἀνάπλαση. Στόχοι τῆς ἀνάπλασης εἶναι:

- ἡ βελτίωση τῆς ποιότητας ζωῆς τῶν κατοίκων μὲ τὴν ἐξασφάλιση ἑνὸς ἱκανοποιητικά ὀργανωμένου «ἀστικοῦ χώρου», καὶ
 - ὁ ἐλεγχόμενος προσανατολισμός τῆς ἰδιωτικῆς ἐπενδυτικῆς πρωτοβουλίας.
- Οἱ περιοχὲς ἀνάπλασης θὰ ἐπιλεγοῦν μὲ κριτήρια:
- τὴ θέση τῆς περιοχῆς καὶ τὴ διασύνδεσή τῆς μὲ ἄλλες περιοχὲς καὶ λειτουργίας τῆς πόλης,
 - τὴν ὑφιστάμενη πυκνότητα δομήσεως καὶ πληθυσμοῦ,
 - τὴν ποιότητα τῶν κτιρίων,
 - τὸ βαθμὸ ὑπαρξῆς τεχνικῆς καὶ κοινωνικῆς υποδομῆς,
 - τὸ θεσμικὸ καθεστὸς καὶ τὴν ἀξία τῆς γῆς.

Ὡς μέσα γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς ἀνάπλασης θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐνδεικτικά: ὁ ἀστικός ἀναδομὸς (κτηματικὲς ὁμάδες), ἡ πιθανὴ ἀξίηση τοῦ συντελεστοῦ δόμησης στὶς οἰκοπεδικὲς ἐκτάσεις, ὅπως αὐτὲς θὰ καθοριστοῦν τελικὰ ἀπὸ τὶς σχετικὲς μελέτες, ἡ δανειοδότηση τοῦ φορέα ἐφαρμογῆς ἀντὶ τῆς δανειοδότησεως γιὰ αὐτοστέγαση.

Μιά τέτοια ἀνάπλαση, πού θὰ ἀξιοποιεῖ τὶς ὑφιστάμενες ἐπενδύσεις καὶ θὰ προσανατολίζει μέσα σὲ ἓνα ἐπιθυμητό, σχεδιασμένο πλαίσιο τὶς μελλοντικὲς, εἶναι ὁ μόνος ρεαλιστικὸς τρόπος ἐξασφάλισης κοινόχρηστον χώρων ἰδιαίτερα στὶς περιφερειακὲς συνοικίες σὴν κλίμακα πού ἀπαιτεῖται. Μπορεῖ ὅμως ἀκόμη νὰ χρησιμοποιηθεῖ καὶ σὲ ὑποβαθμισμένους κεντρικὲς περιοχὲς μεταβάλλοντας καὶ ἐξυγιαίνοντας τὴ δομὴ τῶν λειτουργιῶν τῆς πόλης.

Τὸ θέμα τῆς ἀναυχῆς μὲ τὴν εὐρύτερη ἔννοια τοῦ ὄρου (ἀξιοποίηση τοῦ ἐλευθέρου χρόνου, παραθερισμός, κλπ.) κρίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθεῖ πιὸ σφαιρικὰ. Ἡ δημιουργία π.χ. ἐκτεταμένων ζωνῶν γιὰ παραθεριστικὴ κατοικία, κυρίως στὶς ἀκτὲς τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῆς πρωτεύουσας, ἐπιλύει ἓνα μέρος τοῦ προβλήματος δημιουργώντας ἄλλα, ὅπως:

- τὴν ἀπαίτηση κατασκευῆς πολυδάπανων ἔργων τεχνικῆς υποδομῆς, ὅταν ἀκόμη ὑπάρχουν σοβαρὲς ἐλλείψεις σὲ σχετικὰ ἔργα μέσα σὴν περιοχὴ πόλης (π.χ. ἔργα ἀποχέυσης, ὕδρευσης, ἀντιπλημμυρικά κ.ἄ.),

— τὴν κατάληψη ἀπὸ ἀτομικὲς ἰδιοκτησίες χώρου ἀπαραίτητου γιὰ κοινόχρηστες λειτουργίες, τὸ διαθέσιμο τμήμα τοῦ ὁποίου σήμερα ἤδη εἶναι ἀνεπαρκὲς γιὰ τὶς ἀνάγκες 3.5 ἐκ. κατοίκων.

- τὴν ἀξίηση τῆς μετακίνησης καὶ τοῦ κυκλοφοριακοῦ φόρτου.
- τὴν ἀξίηση τῆς ζήτησης καὶ συνεισφοράς τῆς τιμῆς τῆς γῆς.

Ἀντίθετα, στόχος τῆς πρότασης πού ὑποβάλλεται ἐδῶ εἶναι ἀπ' τὴ μιά μεριὰ ὁ περιορισμός τῆς ἀνάγκης φυγῆς ἀπὸ ἓνα ἀποπνικτικὸ ἀστικό περιβάλλον καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ ἱκανοποίηση αὐτῆς τῆς ἀνάγκης μὲ «κοινωνικὸ» σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν «ἀτομικὸ» τρόπο καὶ μὲ περιορισμένο κόστος ἐπενδύσεων. Συγκεκριμένα, προτείνεται:

- ἡ ὀργάνωση τῆς περιοχῆς κατοικίας ἔτσι, ὥστε νὰ προσφέρει καλῶτερο περιβάλλον καὶ διεξόδους ἀναυχῆς γιὰ καθημερινὲς ἀνάγκες (παιδικὲς χαρὲς, πολιτιστικὰ κέντρα, ὀργανωμένο πράσινο κλπ.),
- ἡ δημιουργία μεγαλύτερων κέντρων ἀναυχῆς σὲ προσφερόμενους χώρους μέσα στὸ λεκανοπέδιο, ὅπως τὸ Φαληρικὸ Δέλτα, ἡ περιοχὴ Πνευματικῶν Κέντρων Ἀθῆνας, οἱ ζώνες προστασίας στὶς πλαγιὲς τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τοῦ Αἰγάλεω,
- ἡ ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν παραθερισμοῦ τῶν μέσων καὶ χαμηλῶν εἰσοδημάτων, πού ἀποτελοῦν τὴ μεγάλη μάζα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς μητροπολιτικῆς περιοχῆς μὲ:
- τὴ διεύρυνση τοῦ θεσμοῦ τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων,
- τὶς περιοδικὰ ἐνοικιαζόμενες παραθεριστικὲς κατοικίες, π.χ. δημοτικῆς ἰδιοκτησίας,
- τὴν ὀργάνωση χώρων γιὰ camping,
- τὴν ἐνοικίαση καταλυμάτων στοὺς ὑφισταμένους σὴν εὐρύτερη περιοχὴ οἰκισμοῦς.

Ὁ τομέας τῶν μεταφορῶν καὶ ἐιδικότερα ἡ ὁδικὴ κυκλοφορία σὴν περιοχὴ πρωτεύουσας ἔχουν μελετηθεῖ περισσότερο ἴσως ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο. Ἐν τούτοις, ὅλες οἱ μελέτες πού ἔχει ἀναθέσει τὸ κράτος κατὰ τὴν ὁδὸν σὲ προτάσεις γιὰ τὴν κατασκευή πολυδάπανων ἔργων, κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν ὁποίων εἶναι ὅτι ἐπιτείνουν τὴν συγκέντρωση ἐπενδύσεων καὶ δραστηριοτήτων σὴν Ἀθήνα, δημιουργώντας ἔτσι ἓνα φαῦλο κύκλο. Ὑποδεικνύεται ἡ ἀνάγκη μεγαλύτερης διερεύνησης καὶ ἀνάλυσης τῶν κυκλοφοριακῶν συνθηκῶν καὶ προσδιορισμοῦ τῶν αἰτίων πού τὶς προκαλοῦν. Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα γενικὰ μέτρα πού πρέπει νὰ ληφθοῦν, εἶναι καὶ ἡ κατάργηση τοῦ κατακερματισμοῦ καὶ τῆς πολλαπλῆς ἐπικάλυψης τῶν ἀρμοδιοτήτων τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν ὅσον ἀφορᾷ στὸν προγραμματισμὸ τῶν ἔργων τῆς Ἀθῆνας. Ἐνα ἄλλο ἀπὸ τὰ ἄμεσα μέτρα εἶναι ἡ ἀξιοποίηση καὶ χρησιμοποίηση τῶν μαθηματικῶν προτύπων τῆς μελέτης «Κυκλοφορίας-Μεταφορῶν Ἀθῆνῶν» γιὰ τὴ διερεύνηση διαφόρων ἐναλλακτικῶν

λύσεων, στίς ὁποῖες θά μεταβάλλονται τὰ ποσοστά τῶν μετακινήσεων γιά τὰ δημόσια καὶ γιά τὰ ἰδιωτικά μεταφορικά μέσα πρὸς ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερο ὄφελος τῶν δημόσιων μεταφορικῶν μέσων ἕως τὴν ἐξεύρεση μιᾶς οικονομικά καὶ κοινωνικά ἀποδεκτῆς λύσης.

3.6 Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων προϋποθέτει ἀπαραιτῶς τὰ ἀκόλουθα:

- πολιτική βούληση γιά καθιέρωση τοῦ προγραμματισμοῦ καὶ τοῦ σχεδιασμοῦ ὡς μεθοδολογίας ἀντιμετώπισης τῶν χωροταξικῶν καὶ πολεοδομικῶν προβλημάτων,
- διοικητικό μηχανισμό σέ περιφερειακό καὶ τοπικό ἐπίπεδο γιά τὴν ἐπεξεργασία καὶ ἐφαρμογή τῶν προτάσεων,
- τὴ συγκατάθεση, τὴν ἐνεργὴ καὶ οὐσιαστικὴ

συμμετοχὴ τῶν κοινωνικῶν φορέων καὶ τῶν κατοίκων στὸν καθορισμὸ τῶν ἀναγκῶν, τὸν προγραμματισμὸ καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν σχεδίων.

- ἀποφασιστικὸτητα στὴν ὑπερνίκηση τῶν ὀργανωμένων ἢ ὄχι ἰδιωτικῶν μεγαλοσυμφερόντων.
- θεσμικὲς ἀλλαγές στὸν τρόπο λήψεως τῶν ἀποφάσεων καὶ στὴν πολιτικὴ γῆς σέ ἐθνικὸ ἐπίπεδο,
- τὴν ἐκπόνηση καίριων μελετῶν πρὶν ἀπὸ τὴν υἱοθέτηση ἀποφάσεων καὶ τὴν ἀνάληψη ἔργων.

Ἄν οἱ παραπάνω ὅροι δὲν τηρηθοῦν, ἢ ὁποιαδήποτε ὑπόδειξη ἢ πρόταση, ὁ ὅποιοσδήποτε προγραμματισμὸς καὶ σχεδιασμὸς, τὸ ὅποιοδήποτε χωροταξικὸ ἢ ρυθμιστικὸ σχέδιο, κινδυνεύει νὰ ἔχει τὴν τύχη πού εἶχαν καὶ ὄλα τὰ προηγούμενα: νὰ μείνει ἀνεφάρμοστο.